MOTHER

A Letter Across Time

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: MOEDER

Toen ik klein was, begon je, elke keer dat je iemand over mijn geboorte vertelde, altijd met dezelfde vraag die je stelde toen je mijn eerste kreet hoorde: “Is hij gezond?” En jarenlang dacht ik dat kinderen in stukken ter wereld kwamen, als speelgoed dat je in elkaar moest zetten. De mensen lachten als ik dat zei. Toen werden we allemaal groot en ontdekten we dat het waar was.

Eerst komt een lichaam dat groeit. Dan een kracht die zich ontwikkelt. Dan een brein dat ons eraan herinnert wie onze ouders zijn.

Jij en ik… wij waren vanaf het begin een conflict. Het kostte me vijf jaar om te begrijpen dat we altijd verdeeld zouden zijn. Jij dacht dat we hetzelfde waren. Maar de helft van mij was niet jij — het was mijn vader.

Ik hield niet van je, omdat je me nooit hebt geleerd hoe liefde werkt. Ik haatte je niet, omdat mijn DNA die code niet in zich droeg. Maar ik heb je woede zestig jaar met me meegedragen, en een paar maanden geleden heb ik haar je teruggegeven op je graf.

Vandaag is het Moederdag. Een dag die de wereld gebruikt om voor duizend dingen “dank je” te zeggen. Maar dankbaarheid is maar een woord — de rest zijn feiten.

Dus vier ik je van een afstand. Geen wrok. Geen vergeving nodig. Want ik heb eindelijk iets begrepen: wat je me niet hebt gegeven, had je zelf niet — en je wist niet waar je het kon vinden. Jouw ouders hebben je de fakkel nooit doorgegeven.

Ik laat je dit achter, waar je me ook leest: de herinnering aan elke keer dat ik je aan het lachen maakte. Want je geloofde altijd dat ik iemand was die je niet verwachtte. Maar dat was ik niet. Ik was gewoon je kleine jongen.

Vaarwel, mama.
Nando